

edin okanović

2 KAPI U MORU

edin okanović

2 KAPI U MORU

3. stranica

2 KAPI U MORU / edin okanović

autor

edin okanović

zbirka poezije

2 KAPI U MORU

naslovnics

edin merdanović

lektor

vesna šafar, prof.

4. stranica

2 KAPI U MORU / edin okanović

**posvećeno svima onima koji znaju
što je ljubav i što je prijateljstvo**

ljubav i prijateljstvo su osjećaji
zbog kojih doista vrijedi živjeti.
rijetki su oni koji ih osjete
i još rjeđi oni koji ih znaju njegovati.

vaš edin okanović

6. stranica

prva riječ

ljubav i prijateljstvo doista jesu osjećaji zbog kojih vrijedi živjeti. ima tu bola, vjerujte da znam, ali to se ni dijelom ne može usporediti s radosti i srećom kad te netko doista voli i kad ti je doista prijatelj.

treba imati mnogo sreće da bi imali prilike osjetiti te osjećaje, ali je potrebno i veliko znanje vašeg srca i uma da bi ih zadržali. nitko nije savršen, ljubav i prijateljstvo nikad ne traže da budete savršeni... savršenstvo je kad se nekoga voli.

do sljedećeg puta, pozdrav.

autor

2 KAPI U MORU

pred vama je zbirka poezije od dvanaest pjesama. tema im je ljubav i prijateljstvo. jedanaest ih govori o ljubavi, o zaljubljenom čovjeku koji živi i njeguje svoju ljubav. dvanaesta pjesma govori o prijateljstvu, o tome što prijateljstvo jednom čovjeku znači.

vrlo mi je drago pozvati vas da uz moje pjesme, poslušate i CD mog brata, s vrlo nježnom i prigodnom glazbom.

autor

8. stranica

samo jedna zaljubljena duša

dok svi oni šute istinu i žive laž,
ja bijah samo jedan poput njih
kad progovorih ti prvu laž,
ne bješe više prave, čiste istine
i odjednom sve kao da postade laž...

jesi li ti istina? je li tvoja ljubav istinita?
ja ne lažem, vjeruj mi da ne lažem,
da volim te... o, kako volim te...
molim te, reci da nije laž da i ti voliš mene...

dok svi oni šute san i žive javu,
ja bijah samo jedan poput njih,
ne vidjeh da je istina u mom snu,
i da je sva laž samo u mojoj javi...

jesi li ti moja java ili tek moj san?
ako jesi san, ako te doista sanjam,
ja se nikad ne želim probuditi...

ali... ipak se probudih i shvatih...

9. stranica

laž je sve što ja govorim, a misle drugi,
java je sve što je njihova istina,
a san je sve što je moja laž.

ali ja volim te...
bila istina ili laž, bila java ili san,
ja samo znam da volim te... o, kako volim te...

ima li istine u laži, ima li jave u snu?
mogu li reći laž kad govorim istinu,
mogu li sanjati dok živim javu?

mogu li te voljeti na javi,
kao što ti voliš me u mom snu?

ja sam samo jedna zaljubljena duša.
istina je da živim javu, dok je laž da živim san,
ali je istina i da u laži živim san...

i da volim te... o, kako volim te...

moja lady

ti...

sasvim tiha kao šapat "volim te"
s tvojih mekih toplih usana mirisa ruže.

ti...

blaga i lagana kao nježni povjetarac
u tek probuđeno mračno proljetno jutro
kroz maglaste zrake rađanja zlatnožutog sunca.

ti...

svježša kao prozirna kapljica rose
na malenom pupoljku ruže što tek udiše život.

ti...

prividno krhka kao njena tanka stabljika
blijede zelenkaste boje...
a tako snažna.

nevjerojatno snažna, istodobno tako krhka...
gotovo da ništa u ovom životu nije jače od tebe,
od milog osmijeha jačeg nego sve zlo ovog svijeta,

11. stranica

od veličanstvene ljubavi tvog predivnog bića...

ti, dušo...

ti, anđele...

ti postala si moja ljubav...

ti, malena moja...

ti...

poput najljepšeg osmijeha skrivenog od suza
u predivnoga anđela vječno blijedog lica
nalik na najljepši san iz kojeg se ne želim buditi.

ti...

poput tako slatkog i nevinog pogleda
"ti si moje najveće blago" i ponovno skrivenog osmijeha
bića kojemu si najvrjednije u ovom životu.

ti...

poput neopisivo nježnog ljubavnog dodira
tvoje mekane kože kao u malenog djeteta.

ti...

poput mojeg srca što veoma snažno kuca
jer učinila si da raduje se svakom novom danu.

12. stranica

jer ono voli tebe, jer ono živi tebe,
jer si ti svaki njegov novi dan...

jer ti si njegova lady...

ti si moj najljepši san

noćas sanjam...

kako volim najljepšu djevojku na svijetu

i kako ona voli mene...

svaku noć to sanjam.

sanjam neka ovo bude naš trenutak,

ova mračna plaža naše mjesto,

a ova tišina naša glazba...

i ne budim se, ne želim se probuditi,

bojim se što će biti kada se probudim,

pusti me da još samo malo sanjam...

sanjam neka šum vala bude moj šapat

što će te morem nježno dodirnuti

i tiho ti reći da volim te...

o, dao bih cijeli život svoj,

svaki svoj preostali trenutak,

za samo još jedan tren uz tebe

14. stranica

da ti kažem koliko volim te
i na tvom licu ugledam slatki osmijeh.

o, sanjam da volim te i da ti voliš mene...

i kad se probudim u noći, dok ti mirno snivaš,
moje oči kraj tebe su budne i gledaju te,
u tišini vedre noći te promatraju...

i ja budan snivam...

svaki put iznova

daleka tisućama milja u prostoru
i odsutna tisućama godina u vremenu.

ali prisutna u svakom mome trenu
i u svakom otkucaju moga srca...
i u svakom mome koraku, dušo moja.

u svakom mome pokretu...

poput oblačića na plavetnilu beskrajnog neba,
tako mirna i tako spokojna, prelijepa si...

s malenim smiješkom na tvojem predivnomu licu
veoma lagano, sasvim usporeno,
ti koračaš mojim snovima...
živiš u mojim mislima...
i rađaš se u mojem osmijehu...

ti činiš korak za mene
i ja kraj tebe hodam, dušo moja...

16. stranica

svaki put iznova,
svakog jutra, svakog dana i svake večeri...
kao zrak u svakom mom udisaju
i u svakoj kapi krvi tečeš mojim žilama...
kao život, jer ti jesi cijeli moj život...

svaki put iznova...
ti činiš korak za mene
i ja kraj tebe hodam, dušo moja...

trag u ljubavi

kako li je čovjek bezvrijedan i sam...
bezvrijedan kao mirno more u ogromnom oceanu
bez kraja u dubini, dužini i širini...

bezbroj nepoznatih neiskorištenih mogućnosti
baš kao život...

sam kao tanka crta negdje u daljini,
samo plavetnilo mora što se spaja s plavetnilom neba.

i opet bezbroj neiskorištenih mogućnosti...

i baš kao u životu, negdje u daljini...
životom plovi čovjek, bezvrijedan i sam...

živim tako malen poput kapi kiše u oluji,
nalik na tanak list otpao s grančice...
i nosi me vjetar, ne znam kamo...

i nemam u životu ništa... baš ništa,
ništa osim suze u oku i osmijeha na licu...

18. stranica

ništa osim osjećaja u srcu
da ja sam ludo zaljubljen u tebe...

ja idem u svijet,
bezvrijedan i sam, nemajući u životu ništa...

ništa osim osjećaja u srcu
da ja sam ludo zaljubljen u tebe...
ludo, ludo, ludo... do neba i nazad.

i ostavit ću trag, vjeruj mi to...

plakati, smijati se i tebe voljeti...
vjeruj mi, trag ću ostaviti...

istina je da volim te

istina je da te volim,
tebe, samo tebe i najviše tebe,
jedina istina je da volim tebe...

ovaj naš svijet je kao vjetar
nepredvidiv i neizmjerive snage...

a što sam ja, dušo? a što si ti?
ja sam kao žuti maslačak nasred zelene livade...

i tako se bojim vjetra,
ne znam što namjerava i toliko je jači...

samo malo jače puhne i nema me.
bojim se svega što je jače od mene...

a ti? ne boj se, ljubavi moja,
ja ću te zaštititi...

ne znam kako, ali hoću.

a što je ljubav? a što smo mi?
ljubav je kao najveća i najviša planina

20. stranica

i čini se da joj nitko ne može ništa...

nitko, čak ni vjetar...

samo rijetki se uspinju na njen vrh,
mnogi pokušavaju, rijetki uspijevaju...

i što smo mi? vjetar ili planina?
mi smo dva maslačka na vrhu planine,
ne bojimo se, nitko nam ne može ništa...

istina je da te volim, kunem se...

mi smo naš svijet,
naša ljubav najviša je planina,
svaki naš pogled i riječi "volim te" najjači je vjetar.

i istina je da volim te.

ljubav bez kraja

znaš li što je vječnost?
vječnost je svaki trenutak proveden uz tebe...

mi nikad nećemo prestati voljeti se,
bit ćemo zauvijek...
jer mi smo vječnost...
naša ljubav je vječnost...

jer što nam vrijeme znači, ljubavi moja mala?
našoj ljubavi sada nema kraja...
svaki ćemo trenutak pretvoriti u vječnost
da nam bude najljepša uspomena
kad budemo gledali kako nam život prolazi,
a mi smo jedno bez drugoga...

i mi nikad nećemo prestati voljeti se...
mi bit ćemo zauvijek...
jer mi smo vječnost...
jer naša ljubav je vječnost...

mi nemamo kraja, ljubavi...

22. stranica

naša ljubav nema kraja...
moja ljubav nema kraja...

sjeti se, mi smo vječnost i vječnost nema kraja...
samo trenutak, trenutak vječnosti...

ja ću čuvati ovaj trenutak sada,
on će biti moja vječnost
i moja vječnost bit će ljubav bez kraja.

ti ćeš uvijek živjeti u meni

prolaze dani, mjeseci i godine,
a tebe nema...

otišla si iznenada jednog proljetnog dana
i ostavila jesen u mom srcu...
jesen koja nikada neće prestati...

ljubav je postala mržnja,
sreća je postala tuga...

ja živim u tuzi i mrzim sebe,
mrzim sebe jer još volim tebe...
i sretan sam dok te volim...

godine s tobom prošle su mi kao tek par dana,
par dana najljepših u mom životu,
a dani bez tebe prolaze mi kao godine...
ma svaka sekunda mi je kao godina
i boli me kao vječnost bez tebe.

a još čujem tvoj krik u tišini noći...

24. stranica

što mi te je odnijelo? zašto?

sjećam se tvog nasmiješenog lica,
bljedih obraza kao u malenog anđela
i mekih usana mirisa svježih ruža...
da li će ova bol ikada prestati?

o, bože, da li će moja ljubav prema tebi ikad prestati?

ja te volim, voljet ću te zauvijek...
ti i mrtva živiš u mom srcu.

i dalje si i uvijek ćeš biti moja ljubav...

ti si bistra voda kojom se umivam
i najnježnije me dodiruješ svakog jutra,
ti si krv koja teče mojim tijelom, svakom mojom žilom
i ti si ta koja me drži na životu...

umrla si i ostavila me samog
u ovom hladnom, mračnom svijetu...
otišla si daleko, daleko od mene
i ostavila mi samo uspomene...

25. stranica

ali ti si tu... uvijek ćeš biti tu, u meni...
moraš biti tu...

u svakom trenutku i svuda oko mene...
ti ćeš živjeti u meni sve dok živim ja
i voljet ću te zauvijek...

smiješak uplakanog lica

tiho, tiše, najtiše...

tiho, sasvim tiho...

još tiše... najtiše...

tako tiho da gotovo i ne čuješ...

tiho, tiše, najtiše...

čini mi se kao da tijekom tek jedne noći,

gotovo u trenutku,

poput laganog anđelčića

tužnog lica i mokrog od svih tih suza,

mlade kože smežurane od tupe hladnoće,
naborane od hladne starosti i od svih patnji,

mrtve, nijeme od snažnih jauka bola,

slijepa od života u vječnom mraku,

s nevinim srcem koje se ne zna smijati...

tiho, tiše, najtiše...

gotovo neprimjetna, sasvim iznenadno

kročila si u moj život...

preko noći, u trenutku...

27. stranica

tiho, tiše, najtiše...

obrisala si suze s mojeg uplakanog lica,
ugrijala moje hladno tijelo, povratila mladost,
učinila me tako sretnim da iz sveg glasa želim vikati,
progledala mojim očima, čak i u tami,
i nasmijala moje srce... sve do bola, sve do suza.

tiho, tiše, najtiše...

sasvim tiho, još tiše, najtiše...
gotovo neprimjetna, tako iznenadno...
preko noći, u trenutku...

tiho, tiše, najtiše...

volim te sve do bola, sve do suza...

suza nasmiješenog lica

lagano, lakše, najlakše...

lagano, sasvim lagano...

još lakše... najlakše...

tako lagano da gotovo i ne osjetiš...

lagano, lakše, najlakše...

gotovo neprimjetno,

tako lijepo neprimjetno...

poput čarolije, poput božanstva,

poput ljubavi, prave ljubavi...

obrisala si suze s mojeg uplakanog lica,
ugrijala moje hladno tijelo, povratila mladost,
učinila me tako sretnim da iz sveg glasa želim vikati,
progledala mojim očima, čak i u tami,
i nasmijala moje srce... sve do bola, sve do suza.

lagano, lakše, najlakše...

sasvim lagano, još lakše, najlakše...

gotovo neprimjetna, tako iznenadno...

29. stranica

preko noći, u trenutku...
kročila si u moj život.

lagano, lakše, najlakše...
volio sam te sve do bola, sve do suza...
lagano, lakše, najlakše...

Čini mi se kao da tijekom tek jednog dana,
gotovo u trenutku,
otišla si iz mog života i ostavila me...
poput laganog anđelčića
tužnog lica i mokrog od svih tih suza,
mlade kože smežurane od tupe hladnoće,
naborane od hladne starosti i od svih patnji,
mrtve, nijeme od snažnih jauka bola,
slijepa od života u vječnom mraku,
s nevinim srcem koje se ne zna smijati...

lagano, lakše, najlakše...
gotovo neprimjetna, sasvim iznenadno
otišla si iz mog života, ostavila me...
preko noći, u trenutku...

lagano, lakše, najlakše...

30. stranica

volio sam te sve do bola, sve do suza...

lagano, lakše, najlakše...

ona odlazi

pogledaj to svoje mirno nebo,
ugledaj sasvim malen oblačić na njemu,
upitat ću te zašto je on tu,
okrenut ćeš se i klimnuti glavom.
jer ti stvarno ne znaš da su to moje suze,
tebi je moja bol nevažna, sasvim neprimjetna...

kao da je to bilo daleko, tako daleko...
danas nama tako daleko...
da znaš kako me boli kao da je bilo jučer
i svaki pogled na tvoju sliku kao nož je,
nož u srce koje već krvari...

a tako volim gledati tvoju sliku,
tvoje lice, tvoje oči, tvoje usne...
tada mogu zamišljati da si još uvijek tu...

nikad neću zaboraviti onu hladnu noć
kada si mi nježnim glasom rekla najtiše "zbogom".
i kišu, i grmljavinu...i onu hladnoću u srcu...

ostavila si me samog...
uništenih želja, razbijenih snova...slomljenog srca.
potpuno samog...

i samo si me mirno pogledala.
u očima ti nije bilo nikakvog osjećaja, ništa...
bože, gdje je onaj svjetlucavi pogled zaljubljenog bića?
i sasvim tihim, najtišim glasom rekla si "žao mi je"...

zašto volim ovu ženu koja odlazi?
zašto moja jedina ljubav odlazi?
o, bože, kako ću se naučiti živjeti bez nje?

ona odlazi... odnosi moju sreću.
ona odlazi... odnosi moje snove.
ona odlazi... odnosi moju volju za životom.
o, bože, ona mi odlazi!
ostavlja me samog... opet potpuno samog.

tako sam je dugo čekao, tako sam je želio...
o... tako sam je jako trebao...
gdje su nestale sve one riječi "volim te"?
gdje su nestali naši pogledi, naši dodiri?
gdje?

33. stranica

o, ne... ne gledaj me tim hladnim pogledom,
nemoj mi govoriti da ti je žao...
nemoj otići... molim te, nemoj me ostaviti samog...
molim te... ljubavi moja, molim te...

ti si moj zrak, ti si moja voda...
samo tebe trebam da bih živio...
ti si sve na što uvijek mislim,
sve o čemu svake noći sanjam...
znaš to, ljubavi moja?

nemoj me nikad ostaviti samog,
ja ne znam živjeti bez tebe.
nemoj me nikad ostaviti samog,
ja ne želim živjeti bez tebe.
nemoj me nikad ostaviti samog,
ja ću bez tebe umrijeti...

korak, prijatelju moj

da nam je život ko tek trenutak,
tek malo sreće, malo više tuge,
tek malo osmijeha, malo više suza;
da život tek je trenutak naše vječnosti...
reći će ti izgubljeni dani mladosti
i sve one uspomene našeg vremena
što postoje kao bez početka i bez kraja.

i da, naravno, i bol. mada se borimo...

korak, prijatelju moj... samo korak.
jedan. ili dva, tri... broji li tko?
daleko od mene, daleko od tebe.
daleko od bola. a bliže cilju...

pišem, i sve što napišem...
govorim, i sve što kažem...
činim, i sve što učinim...
sve je za jedan korak.
sve za jedan korak.

35. stranica

jedan korak, prijatelju moj...
i napisao bi', i rekao bi', i učinio bi'

... ti sve... ama baš sve... sve...
jedan korak, prijatelju moj...
i napisat ćeš, i reći ćeš, i učinit ćeš
... mi sve... ama baš sve... sve...

jer zajedno imamo korak...
jer zajedno imamo korak, prijatelju moj...
jedan. dva. tri... broji li tko?
jedan, dva, tri... broji li osim mene tko?

edin okanović

2 KAPI U MORU

